

ката, по цѣлъ день плетѣше кошове. Но черна веда го бѣше орисала тази година, горкия! Следъ седмица нали се изгуби едно тригодишно даначе! Ами сега? Тукъ го търси, тамъ го търси, ходи, наднича изъ букака, наврежда се изъ дълбокитѣ тъмни вировете да не се е удавило! Нѣма, та нѣма!.. Чакъ на петнадесетия день, като видѣ единъ орелъ да се вие надъ букака, той намѣри оглозганата глава на добичето! Побледнѣ дѣдо Гандьо като кърпа! „Рашковото е! Ами сега какъ ще отговарямъ, какво ще му думамъ?! Какъвто е кисель! Боже пази! Пъкъ какво ли е сторило зянь добичето? Вълкъ ще е, какво друго? Ами ако се е настървила нѣкоя мечка? Ще я наредя тогава!“ И като взе за доказателство оглозганитѣ крака и глава на добичето, дѣдо Гандьо се върна въ колибата. Тамъ го чакаше чобанъ Герги. Още като видѣ кокалитѣ, които дѣдо Гандьо носѣше, тойвикна на среща му:

— Ще ни изяде, брееей, ще ни изяде живи, ти казвамъ!...

— Кое, бре?

— Кое? Не виждашъ ли кое?

Стана три овци ми завлича. Но, хеле за едната, сърдцето ми прекъса! Та, вижъ, пушината, захванала и кравитѣ!

— Кое бре, Герге?

— Кое, мечката, кое!

— Ама мечка ли е бре?

— Мечка, ами! Настървила се, пушината. Вчера ме издебна, та грабна най-хубавата ми овца!

— Я, вижъ ти, каква била работата!

— Работата, ще ни изяде живи, като ни прекара въ букака!

— Тогазъ?

— Тогазъ ще се ходи вече въ село, да се изкарва хайка. Това вече какъ ще го траемъ? И насъ ли да изяде?

— Ама ти виждалъ ли си я бре, Герге?

— Уууу! Стана два пжти! Една рунтава черна мецуна, като биволъ?

— Гледай, гледай! — зацъка дѣдо Гандьо. — Хубаво налетѣхме! Тогава азъ ще занеса главата му на кмета въ общината и ще му кажа, прави що прави, хора да изкара, тази мечка да я убиятъ.

И отиде. Съобщи на кмета всичко. Малко му се смѣха и тогава! Зеръ хора зевзеци, да се шегуватъ за щѣло и нещѣло, кжде нѣма! А пъкъ що ругатни изтърпѣ човѣчецѣтъ отъ Рашка, като изтърси изъ торбата напреде му оглозгания кокалакъ отъ добичето! Но занаятъ, нѣма що! Лесно ли е селски говедаръ да бждешъ? Па като изпроси отъ Пенча бакалина две шишенца сливовица, той пакъ се запжти за Дивецитѣ.

Смрачаваше се, а още не бѣ изминалъ и половината пжтъ! Месецѣтъ изплува надъ Подища и позлати върховетѣ на заглъхналия букакъ. Задъ всѣко дърво и лещакъ се проточиха дълги сѣнки. Камчия си тананикаше тихичко надолу изъ лещака. Малки свѣтулки запрехвър-